

Bayer Zsolt: Nehéz év el?tt

2015 január 04. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

3

Átlag: 3 (1 szavazat)

Mérték

Talán soha nem álltunk még ennyire nehéz év el?tt az elmúlt harminc évben. És ami a legfélelmetesebb: éppen mi gondoltuk azt, hogy ennyire nehéz id?k már nem jöhetnek többé.

Elszoktunk az igazi nehézségekt?l. Nekünk a Kádár-rendszerb?l is a „konszolidált” – értsd: undorító és nyúlós – fele jutott, lassú pusztulással, rothadással.

„Nem tudom eldönteni, szívem, / Hogy hamburger vagy hot-dog. / Nem tudom eldönteni, szívem, / Hogy itt rosszabb vagy ott jobb. // Nem tudom eldönteni szívem, / És nem is érdekel / És most már biztos maradok, / Mert tudom hogy menni kell.”

Így, ennyire tökéletes sorban foglalta össze a Sziámi mindazt, amib?l érkeztünk. S nekünk nem adatott meg a mostani fiatalság boldog, felszabadító elhülyülése sem. Így maradtunk, utolsóként, akik ?rzik még az ezeregyszáz évet.

„Így maradok meg hírviv?nek / ?rzeni kincses temet?ket. / Homlokon l?hetnek, ha tetszik, / mi ott fészkel, égbemenekszik.”

Egyszer majd innen kell újrakezdeni. Amikor már csak néhány kiválasztott marad, akik tudnak majd kézzel írni. De addig sok minden hátravan még. Addig még fenékig kell üríteni az ostobaság és kilátástalanság kelyhét. Furcsa f?zettel van tele az a kehely. Gazdasági növekedés, még több szabadság, individualizmus, globalizáció, információs társadalom, tömegkommunikáció, piac, piac, piac: ebb?l van a f?zetünk. Úgy t?nik, Szent Ferenc korán született. Vagy eljön újra, s fejünkre olvassa Jézus szavait:

„Azt mondom ezért nektek: Ne aggódjatok életetek miatt, hogy mit esztek vagy mit isztok, sem testetek miatt, hogy mibe öltöztök! Nem több az élet az eledelnél s a test a ruhánál? Nézzétek az ég madarait! Nem vetnek, nem aratnak, cs?rbe sem gy?jtenek – mennyei Atyátok táplálja ?ket. Nem többet értek ti náluk? Ugyan ki toldhatja meg életét csak egy könyöknyivel is, ha aggodalmaskodik?”

S a mai ostobáknak sikoltjuk: Jézus nem tagadja itt sem a munkát, sem a gondoskodást, sem a felel?sségvállalást. Csak hát, az nem mindegy, hogy mit, mir?l és miért. Nagyon nem mindegy. Err?l mesélt Madách is már, csak hát, kit érdekel ma Madách? Pedig Ádám a londoni színben nekünk üzen:

„Ismét csalódtam, azt hivém, elég / Ledönteni a múltnak rémeit / S szabad versenyt szerezni az er?knek. - /

Kilöktem a gépb?l egy f?csavart, / Mely összetartá, a kegyeletet, / S pótolni elmulasztám más er?sbbel. / Mi verseny ez, hol egyik kardosan / Áll a mezetlen ellennek szemében, / Mi függetlenség, száz hol éhezik, / Ha az egyes jármába nem hajol. / Kutyáknak harca ez egy konc felett. / Én társaságot kívánok helyette, / Mely véd, nem büntet, buzdít, nem riaszt, / Közös er?vel összem?ködik, / Min?t a tudomány eszmél magának, / És melynek rendén értelem virraszt. - / Ez el fog j?ni, érzem jól, tudom, / Vezess, vezess Lucifer, e világba. – –”

Mi pedig már azt is tudjuk, mivé lett az a „társaság”. Hiszen abból jöttünk. Nincsen út vissza, oda sem. De az is képtelenség, hogy ebben kelljen dideregnünk a hátralév?, maradék id?ben. Safranski szavait már idéztem, de nem lehet elégszer. Hát tessék, még egyszer:

„A neoliberalizmus a globalizációra való hivatkozást érvként használja arra, hogy a t?két felmentse szociális kötelezettségei alól, és arra spekulál, hogy az államok versengenek a munkahelyekért, és ezért csalétkül leépítik az úgynevezett beruházási akadályokat, amelyeken az ökológiai, szakszervezeti, szociális és adózási szabályozások értend?k. A neoliberális globalizmus legitimációs ideológiát szolgáltat a kedvez? értékesítési feltételeket keres? t?ke gátlástalan nyomulásának. Arra hivatkozva, hogy a t?keáramlás másfelé fordulhat, fenyeget? távlat kulisszáját építi fel – és így juttatja érvényre a gazdaság primátusának célját. Az állam és a kultúra kénytelen a gazdaságot szolgálni. A neoliberalizmus ugyanolyan gazdasági elvek alapján áll, mint egykor a vulgármarxizmus, ezért bizonyos értelemben a marxizmus feltámadása a management-ideológia képében. De facto olyan világrendr?l álmodik, amelyet a Kommunista kiáltvány a következ?képpen írt le: »elpusztított minden h?béri, patriarchális, idilli állapotot…, nem hagyott meg más kapcsolatot ember és ember között, mint a meztelen érdeket, az érzéketlen készpénzfizetést… A személyes méltóságot csereértékké oldotta fel.«”

Ezt senki nem cáfolhatja. Hiszen ebben élünk, és ez a legkézzelfoghatóbb tapasztalásunk. Ennek a sivatagnak a peremén található az illiberalizmus. Amelyr?l nem tudjuk még, hogy micsoda, csak annyit tudunk, hogy a Safranski által leírtak tagadása. Akkor pedig muszáj belekapaszkodni. Mert „ami van, széthull darabokra”. És mondom még egyszer: nincsen visszaút a huszadik századba, sehová sem. Se szocializmusba, se nemzetiszocializmusba. Visszaút a tizenkilencedik századba van. Vagy még odébb. Az eszkimó színbe. Amit elhagytunk, s ami el?ttünk is áll, ha nem kapunk észbe.

„Létem ha végleg lemer?lt, / ki imád tücsök-heged?t? / Lángot ki lehel deres ágra? / Ki feszül föl a szivárványra? / Lágy hantu mez?vé a szikla- / csíp?ket ki öleli sírva? / Ki becéz falban megeredt / hajakat, ver?ereket? / S dúlt hiteknek kicsoda állít / káromkodásból katedrálist? / Létem ha végleg lemer?lt, / ki rettenti a kesely?t! / S ki viszi át fogában tartva / a Szerelmet a túlsó partra!”

Ez 2015 nyomasztó kérdése. Ráadásul sajnos emberi arcunk sincs. És ez megbocsáthatatlan.

Bayer Zsolt – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu]]>

Ajánló